

Bestemmelser, navnlig den om Stillingsvæsenets Dphør, som medføre, at vi nu maae komme ind paa andre Ting i Værnepligtsloven. Vi kunne altsaa ikke see tilbage til de to tidligere Love, men man behøver heller ikke at gaae saa langt tilbage; det vil være tilstrækkeligt at gaae tilbage til Stillingen, som den var i forrige Samling, da Hærloven var udfkommen. Det er jo kun et Par Maanedes siden, og dengang var Situationen efter min Mening omtrent som nu. Nu har det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds indrømmet, at man i forrige Samling var gaaet noget videre, end man nu vil, og at han havde været med til at stemme for det, der her foreligger; men nu mener han, at det ikke gaaer an at indføre i Værnepligtsloven en Bestemmelse, som danner en Undtagelse fra den almindelige Regel, idet man derved vil komme ind paa Indrømmelsernes flibrige Skraaplan og ikke veed, hvor man vil standse, naar man først er begyndt at glide. Det forekommer mig imidlertid, at det ærede Medlem maatte have opstillet de samme Betragtninger i forrige Samling, dengang han gjorde et Skridt henimod, hvad Regjeringen foreslog, og hvad der var vedtaget i det andet Thing. Man vil nemlig erindre, at da Lovforslaget forelaa her til eneste Behandling, var der et Ændringsforslag fra Fællesudvalget, som gik ud paa, at Præsterne skulde være fritagne for at gjøre Tjeneste i Forstærkningen, og fremdeles, at de skulde være fritagne i de 4 sidste Aar. Jeg skal tillade mig at oplæse Forslaget, saaledes som det lyder: „Enhver Værnepligtig, der har modtaget Ordination i den danske Følketskirke, er fritagen for Tjeneste i Forstærkningen.“ Det er den ene Ting. „Han kan deshos efter Udløbet af de 4 første Tjenestear i Linien kun indkaldes til Tjeneste i Krigstid.“ Og med Hensyn til de andre Religions-samfund hedder det: „De af Staten anerkjendte Religions-samfunds Geistlige kunne af Regjeringen fritages for den Værnepligt, der maatte paahvile dem.“ Dette Ændringsforslag blev vedtaget her i Salen med 61 St. imod 31, og iblandt dem, der sagde Ja dertil, finder jeg en stor Mængde af de Medlemmer, hvis Navne nu figurere paa det Forslag, som idag er stillet,

og som gaaer ud paa at udskyde den sidste Paskus i § 38. Jeg kan nu vel give deres Anskuelse Medhold, som siges: Naar man ikke har villet modtage den Haand, som har været fremraakt, saa træde vi tilbage og stille os paa det samme Standpunkt, hvorpaa vi oprindelig stode, men man kan dog ikke sige — idetmindste har det været min Opfattelse — at der ikke har været raakt nogen Haand fra den modsatte Side, thi det Regjeringsudkast, som blev forelagt ifjor, gik jo ud paa fuldstændig at fritage de Geistlige af alle Religions-samfund for Værnepligten. Nu derimod er Regjeringen gaaet den modsatte Anskuelse et Skridt imøde, idet den siger, at de Geistlige i de første 4 Aar skulde være underkastede Værnepligt, og at de senere kun skulde kunne indkaldes som Præster, og den høitærede Minister har idag forklaret os, at der herved er gjort et Skridt til Imødefkommen, idet det her erkendes, at de Geistlige ikke skulde være fritagne for Værnepligten. Dersom dette Skridt var gjort fuldt ud af Regjeringen, vilde der ikke være Noget i veien fra Thingets Side for at blive staaende derved, og man behøvede ikke at træffe sig tilbage, men jeg nægter ikke, at jeg efter den Fortolkning, som jeg idag har hørt fra den høitærede Ministers Side, har faaet nogen Tvivl med Hensyn til Regjeringens Stilling, og om, hvorvidt den virkelig er gaaet Rigsdagen saameget imøde, som det her har Udseende af; thi hvis jeg ikke misforstod den høitærede Minister, føiede han til, at han ikke antog, at nogen Kirke- og Undervisningsminister vilde tilbele en Mand, som endnu staaer i Mullerne og kan indkaldes til Opfyldelsen af sin Værnepligt, den geistlige Ordination. Dette vil altsaa med andre Ord sige, at Regjeringen har indrømmet disse 4 første Aars Tjeneste, fordi det efter dens Overbeviisning ikke vilde faae nogen som helst Indflydelse med Hensyn til Præsterne i Følketskirken, idet nemlig Ingen vil modtage Ordination i Løbet af disse Aar. Der blev ifjor gjort Forsøg paa at fremkalde en Lov, som gik ud paa at bestemme dette Forhold nærmere, men Forsøget er ikke blevet gjentaget i denne Session, og vi have ikke andet end Ministerens Ord at holde os til. Naar nu Slutningsordene i § 38 vare, hvad jeg